U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **H. N.**, zastoupena JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2016, č. j. OAM-768/ZA-ZA11-K10-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2017, č. j. 45 Az 8/2017 – 75,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 10. 2017, č. j. 45 Az 8/2017 – 75, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2016, č. j. OAM-768/ZA-ZA11-K10-2016. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (stěžovatelka) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[3] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[4] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*". O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[5] Stěžovatelka k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, uvedla, že je zde dána potřeba, aby Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor ke vztahu mezi sourozenci (stěžovatelka a bratr) a celkové situaci stěžovatelky ve smyslu aplikace § 14 a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, a k souběhu těchto ustanovení. Dále je třeba, aby se soud vyjádřil k postupu správního orgánu ve věcech osob bez státní příslušnosti, zejména k tomu, zda měla stěžovatelka podat zvláštní žádost podle úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti nebo zda má tato otázka být posouzena v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[6] Nejvyšší správní soud se zabýval důvody přijatelnosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Rozhodnutí žalovaného vychází z relevantních podkladů a neobsahuje ani jiné vady, k nimž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Stejně tak rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 či rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91). Žalovaný vzal do úvahy zejména vyjádření samotné stěžovatelky a ta posoudil v souvislostech vyplývajících ze zpráv o zemi původu stěžovatelky, jež byly dostatečně aktuální a věnovaly se potřebným otázkám. Tyto podklady jsou také součástí správního spisu. Krajský soud poté provedl přezkum napadeného rozhodnutí tak, jak mu ukládá zákon. Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku, že by krajský soud pochybil při výkladu hmotného a procesního práva či jiným způsobem, kterým by dosahoval výrazné intenzity ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39.

[8] Stěžovatelka namítala, že vycestování z České republiky by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť by narušilo její právo na respektování rodinného a soukromého života, který v ČR realizuje s bratrem I. ve společné domácnosti, a že by jí měla být udělena doplňková

ochrana. Nejvyšší správní soud se opakovaně vyslovil k výjimečným okolnostem, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky tím, že by došlo k porušení jeho práva na ochranu soukromého a rodinného života, k porušení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 – 55). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Azs 7/2011 – 67, nebo ze dne 3. 7. 2015, č. j. 8 Azs 83/2015 – 30). Tyto výjimečné okolnosti nebyly v posuzované věci dány.

[9] Pokud jde o vztah stěžovatelky s jejím bratrem, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2015 – 23, konstatoval, *že „účelem institutu mezinárodní ochrany není legalizace pobytu cizince na území, nýbrž jeho ochrana ve zvláště specifických případech vymezených v ustanoveních § 12 až 14b zákona o azylu. Skutečnost, že stěžovatel v České republice žije, pracuje, má zde sourozence a cítí se být více Čechem než Ukrajincem, nejsou z pohledu těchto ustanovení samy o sobě relevantní.“*

[10] Jestliže stěžovatelka namítá, že má veškeré své vazby v ČR, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 11. 9. 2014, č. j. 5 Azs 22/2013 - 31, ve kterém vyslovil, že *„skutečnost, že cizinec nemá v zemi původu žádné zázemí a nemůže spoléhat ani na pomoc svých příbuzných, sama o sobě neodůvodňuje udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Z uvedeného je zřejmé, že ani tvrzená skutečnost, že stěžovatel neudržuje kontakt s žádnými příbuznými v zemi původu, není (ve světle zjištěného skutkového stavu) způsobilá založit důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.“*

[11] K námitce stěžovatelky, že žalovaný ani soud řádně nevypořádali otázku udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, odkazuje Nejvyšší správní soud na setrvalou judikaturu k institutu humanitárního azylu. Na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a posouzení důvodů tvrzených žadatelem je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, nebo ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud vybočil z výše vytyčených mezí soudního přezkumu způsobem, který by mohl mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[12] Námitky týkající se národnosti stěžovatelky, resp. postupu správního orgánu vůči osobám bez státní příslušnosti, nebyly obsahem žaloby, Nejvyšší správní je proto ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. hodnotí jako nepřípustné.

[13] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud

nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[15] V řízení před krajským soudem byl stěžovateli usnesením ze dne 10. 5. 2017, č. j. 45 Az 8/2017 - 42, ustanoven zástupcem JUDr. Michal Bernard, Ph.D., advokát. Dle § 35 odst. 9 *in fine* s. ř. s. zastupuje ustanovený zástupce, je-li jím advokát, účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud přiznal advokátovi odměnu za jeden úkon právní služby, spočívající v podání kasační stížnosti (včetně jejího doplnění) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) za jeden úkon právní služby. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se jeho odměna zvyšuje o částku 714 Kč odpovídající této dani. Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí částku ve výši 4.114 Kč, jež mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu